



La Revista de l'Escola
MONTESSORI

Tercer trimestre 2022-2023
www.montessori.cat





Mare de Déu dels Desemparats, 43
08903 L'Hospitalet de Llobregat
Barcelona



93 449 67 45
93 448 50 19



www.montessori.cat



info@montessori.cat

Centre concertat per la Generalitat de Catalunya

Índex

Salutació

Pàg. 4

Des de Direcció

Pàg. 6

Calendari Escolar

Pàg. 7

Racó d'Art

Pàg. 8

Racó Literari

Pàg. 23

Les nostres experiències

Pàg. 44

Racó Famílies Montessori

Pàg. 57



Discurs de comiat de Graduació de l'alumnat de 4t d'ESO:

L'última parada

Bona tarda a tothom,

Estem avui aquí per celebrar el tancament d'una etapa que va començar molts anys enrere, aquest camí ha arribat al final, però sempre la recordarem amb somriures i potser alguna llàgrima de nostàlgia. És un privilegi comptar amb els aquí presents, per gaudir i celebrar aquest moment tan especial.

És emocionant pensar en tot el recorregut que hem realitzat, des que els nostres pares van comprar els bitllets per emprendre aquest trajecte, ha passat molt de temps. Al principi teníem por d'estar en un lloc on no hi era la mare ni el pare, però en poc temps ja vam fer amiguets: una gran raó per creuar la porta cada matí, arribar al pati i compartir moments i experiències amb els companys.

A l'inici, la confusió i la incertesa ens van abraçar com quan agafes un avió per primera vegada i no saps cap a on et porta. Però després te n'adones que fer-ho és la millor decisió que has pres i acabes gaudint del camí. Coneixes persones interessants, diferents i úniques i, de mica en mica, a mesura que avancem en el nostre camí, tot es torna fàcil i senzill.

És llavors quan comencem a sumar emocions. I quan comencem a ser conscients que estem aquí, a l'escola Montessori, per aprendre i per fer-nos grans. Milers de càlculs, taules de multiplicar que en aquells moments ens semblaven reptes impossibles, els premis de Sant Jordi que per a nosaltres eren i són com els Grammy del Montessori: una ocasió especial per posar-te camisa blanca i texans. Els exàmens de vocabulari dels que ens queixem tots els dies, però que en el fons tots sabem que tard o d'hora aquelles paraules les farem servir, ja sigui per fer-nos els "cultes" o per escriure una bona redacció o per comunicar-nos amb els altres.. Exposicions d'anglès i català, els mil exercicis de matemàtiques que mai s'acaben i sobretot, les rialles que mai falten a les classes, els bons moments i les anècdotes gracioses. I tot aquest esforç, aquest treball té la seva recompensa: avançar cap el nostre destí. Aconseguir els nostres objectius. Fer realitat els nostres somnis. Un bon futur laboral i la satisfacció personal de saber que estàs fent el que vols fer i que ets qui vols ser.



Salutació

Hem treballat molt dur durant tots aquests anys, hem après, hem crescut i hem creat vincles que no es trencaran fàcilment. No podem deixar d'anomenar als nostres professors, els i les que han sigut els nostres guies i els nostres accompanyants, durant tot aquest temps. Els mestres d'infantil van ser la llum que ens va acompanyar els primers anys que varem passar a l'escola. Aquell primer dia i molts d'altres, no haguessin estat el mateix sense ells. Els mestres de Primària ens donaren la base i els valors per a convertir-nos en les persones que som ara. I els professors d'ESO, han confiat sempre en nosaltres i han compartit els seus coneixements i ens han ofert el seu suport i confiança. Gràcies també a tota la resta de persones que formen aquest gran equip. Aquesta inoblidable escola. Sempre heu estat quan us hem necessitat. Però sense cap mena de dubte, el nostre cor agraeix fortament a les nostres famílies l'oportunitat que ens han brindat d'arribar fins aquí i la sort de formar part d'elles: Sou i sereu el millor regal que ens ha donat la vida.

Gràcies a tothom per acompanyar-nos en aquest dia tan especial per a tots nosaltres i esperem que continueu gaudint de la festa. Gràcies.

Alumnat 4t ESO



Des de Direcció

INICI DE CURS 2023-2024

6 de setembre Ed. Infantil i Primària

6 de setembre Ed. Secundària

DIES I HORES DE LES REUNIONS DE LES PRESENTACIONS D'INICI DE CURS 2023-24

Com cada curs, i al principi del mateix, es programen i realitzen una sèrie de reunions destinades a la presentació dels Professors/ es – Tutors/ es de cada curs, en les quals també es fa una sèrie de recomanacions i indicacions de les normes que regiran durant tot el curs.

Aquestes reunions es duran a terme segons el següent calendari:

EDUCACIÓ INFANTIL

- | | |
|----------|-----------------------------|
| I3 i I4: | 4 de setembre a les 09.00 h |
| I5: | 4 de setembre a les 11.00 h |

EDUCACIÓ PRIMÀRIA

- | | |
|----------|-----------------------------|
| 1r i 2n: | 4 de setembre a les 11.00 h |
| 3r i 4t: | 4 de setembre a les 13.00 h |
| 5è i 6è: | 5 de setembre a les 09.00 h |

EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

- | | |
|----------------------|-----------------------------|
| 1r d'ESO i 2n d'ESO: | 5 de setembre a les 11.00 h |
| 3r d'ESO i 4t d'ESO: | 5 de setembre a les 13.00 h |

La reunions tindran una durada aproximada de $\frac{3}{4}$ d'hora.



Calendari Escolar

INICI DE CURS INFANTIL I PRIMÀRIA: 6 de setembre de 2023

INICI DE CURS SECUNDÀRIA: 6 de setembre de 2023

FINAL DE CURS INFANTIL I PRIMÀRIA: 21 de juny de 2024

FINAL DE CURS SECUNDÀRIA: 21 de juny de 2024

VACANCES:

NADAL: del 21 de desembre de 2023 al 7 de gener de 2024, ambdós inclosos.

SETMANA SANTA: del 23 de març de 2024 al 1 d'abril de 2024, ambdós inclosos.

DIES FESTIUS:

11 de setembre de 2023

25 de setembre de 2023

12 d'octubre de 2023

1 de novembre de 2023

6 de desembre de 2023

8 de desembre de 2023

1 de maig de 2024

20 de maig de 2024

Dies de lliure disposició del Centre:

13 d'octubre de 2023

7 de desembre de 2023

12 de febrer 2024

17 de maig 2024

Jornada continuada:

20 de desembre de 2023

Del 10 al 21 de juny de 2024

HORARI:

Educació Infantil i Primària: Matí: 9h a 13h Tarda: 15h a 17h

Educació Secundària: Matí: 8:30h a 12:30h Tarda: 14:30h a 16:30h



Racó d'Art

Els nens i les nenes d'I3 hem treballat la primavera amb moltes tècniques plàstiques: pintura, ceres, retallant i doblegant, retoladors.... Aquí teniu una bona mostra. Ens ho hem passat d'allò més bé.

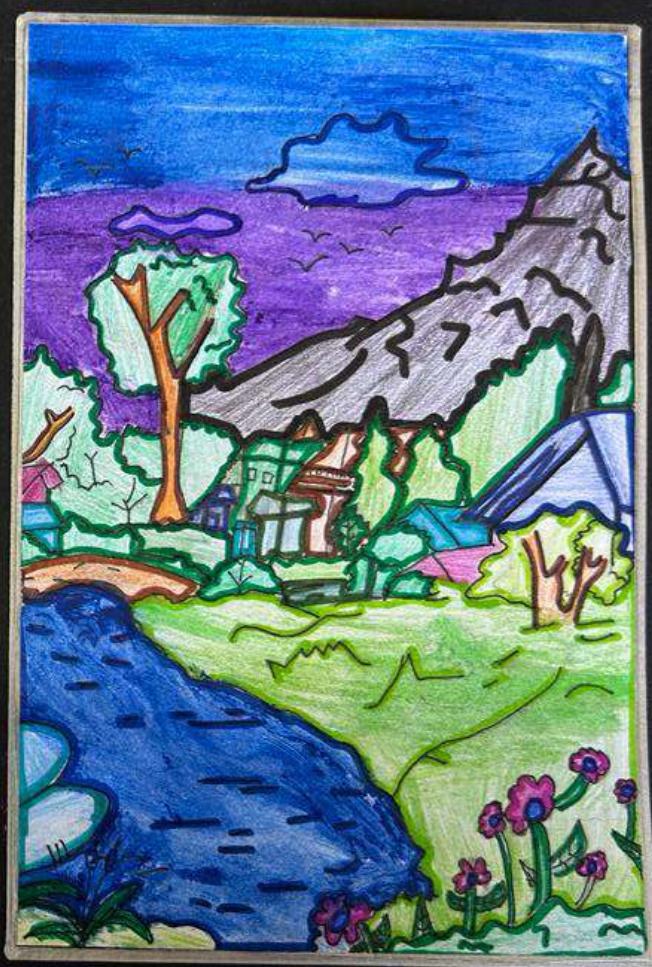
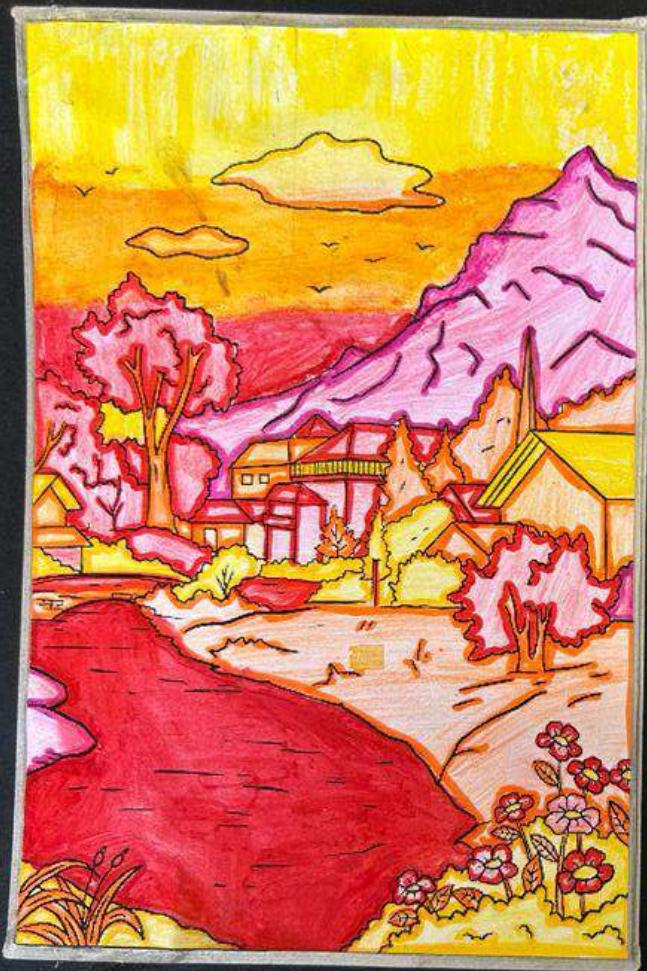


KAI PÉREZ, AMINA RAMOS, LIORA CAIGA, MONTSE TERRAZAS, RAYAN BADAQUI, ALEJANDRA ZAPATA

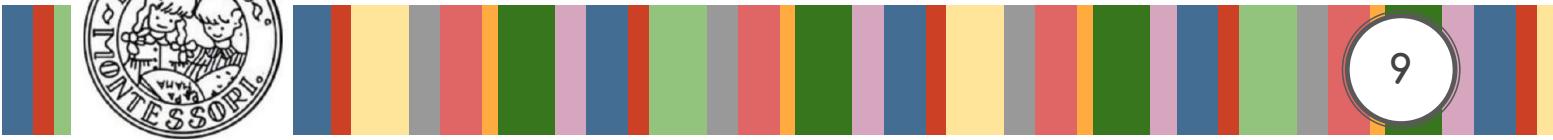
I3



Racó d'Art



Sandra Andrea Iorga 5è A



Racó d'Art



YUVRAJ SINGH, ARIADNA CARRILLO, KYLE DALISAY, ADRIÀ SÁNCHEZ, MICAELA COSSIO, CARLOTTA SÁNCHEZ 5è B





Punts de llibre

Alumnat 6è



Racó d'Art



Alumnat 6è



Racó d'Art



Keiko Bermilla
4t ESO



Racó d'Art



Pamela Pozzi
4t ESO



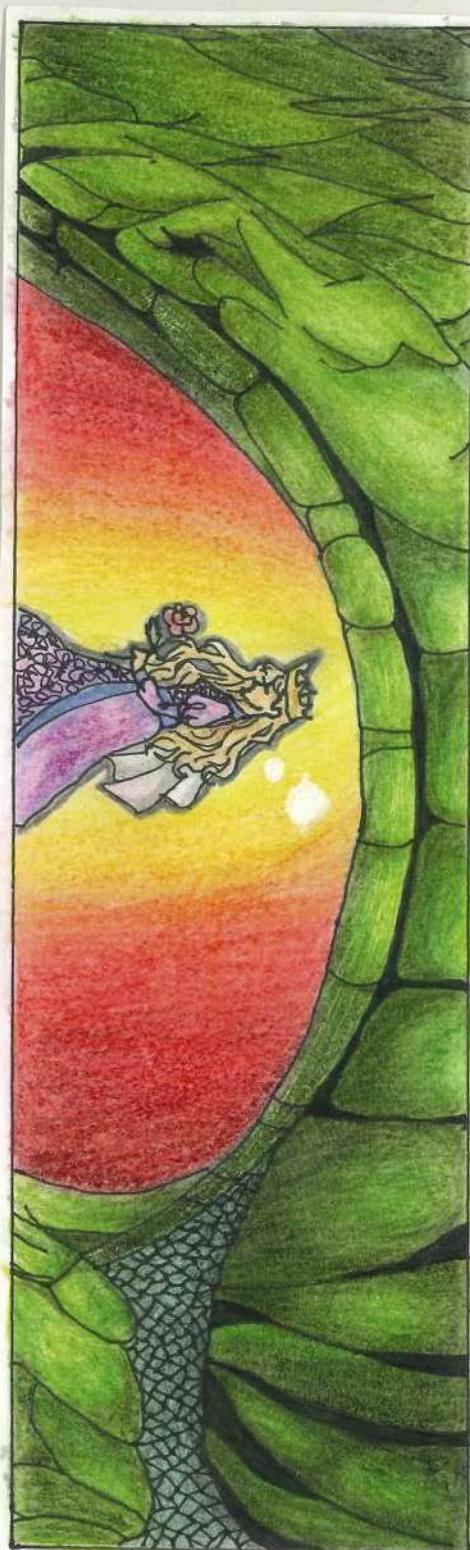
Racó d'Art



Pamela Pozzi
4t ESO



Racó d'Art



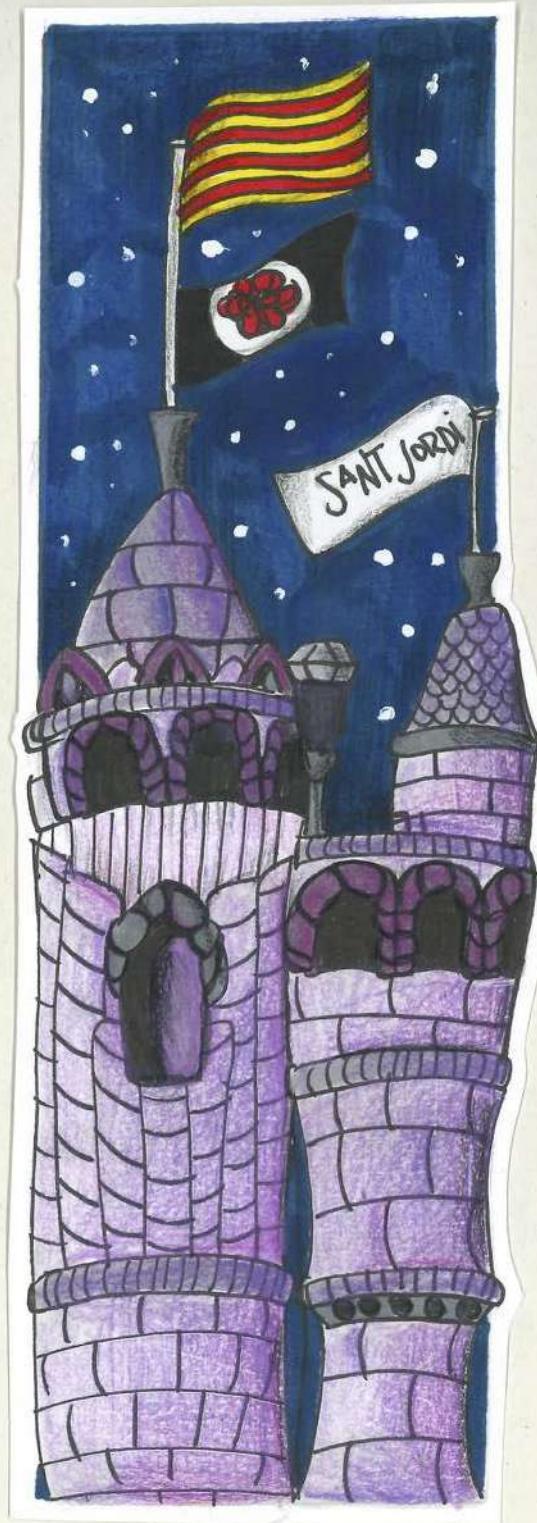
Jinghang Weng
2n ESO A



Racó d'Art



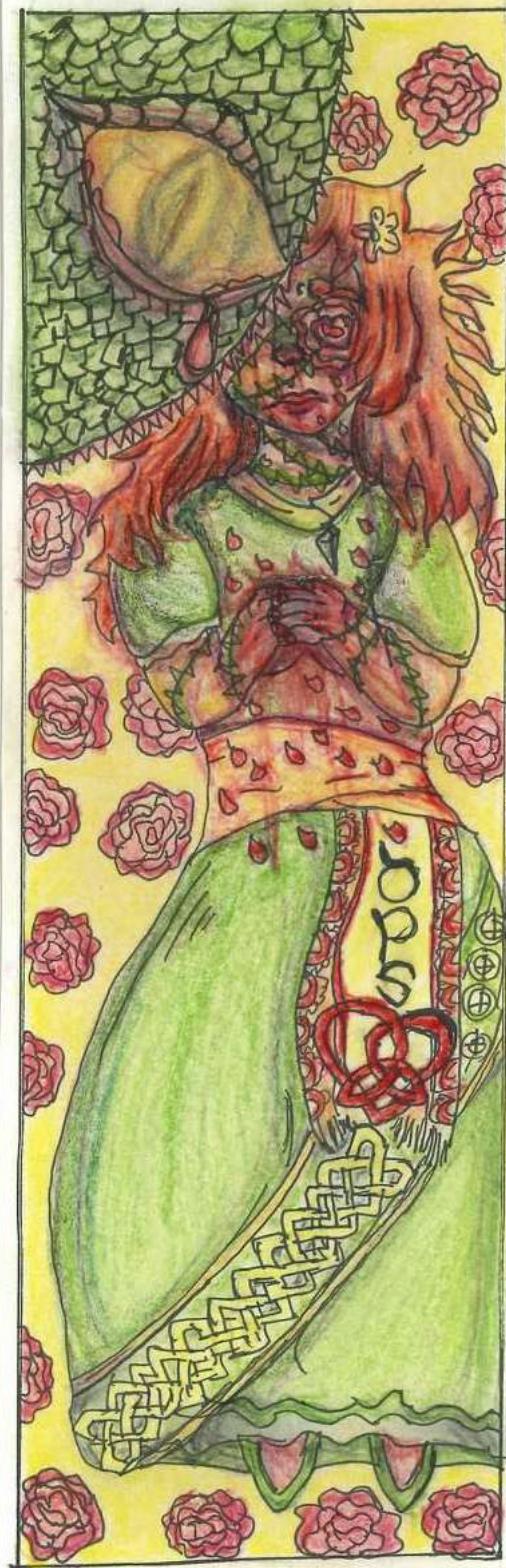
Janice Villanueva
1r ESO A



Pablo López
3r ESO A



Racó d'Art



Maia Padilla
1r ESO A



Racó d'Art

Estimat Jordi,
jo també he parat
de pensar en tu. En
el teu caball i
en el teu sonriure
abuços i simpàtic,
també encantador.

Ja saps que no
et puc agrair amb
paraulas tot el que
vas fer per mi i el
meu poble aquell dia
23 d'abril.

Io també tinc moltes
zones de veure't, i espero
poder estar al teu
costat oniat.

Amb encara més amor,

La princesa
de Montblanc

Estimada princesa,
desde aquell dia a
Montblanc, només puc pensar
en aquella rosa i en
aquell ferotge drac, i
sobretot, en tu. En els
teus cabells i en la
tua mirada càlida
i dolça, com tu.

No puc esperar a veure't
un altre cop, t'he
d'explicar moltes
coses. Espero poder
explicar-te les així
i poder compartir
més moments amb tu.

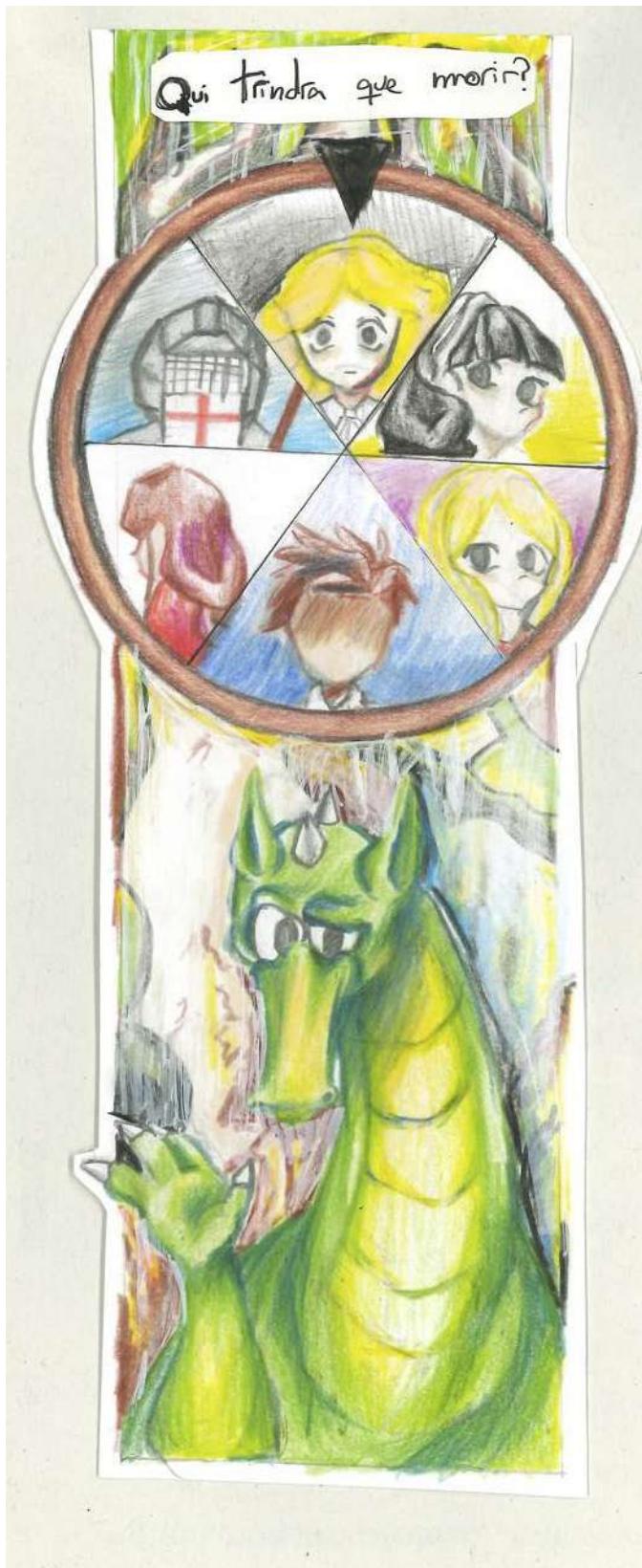
Amb amor,

Sant
Jordi

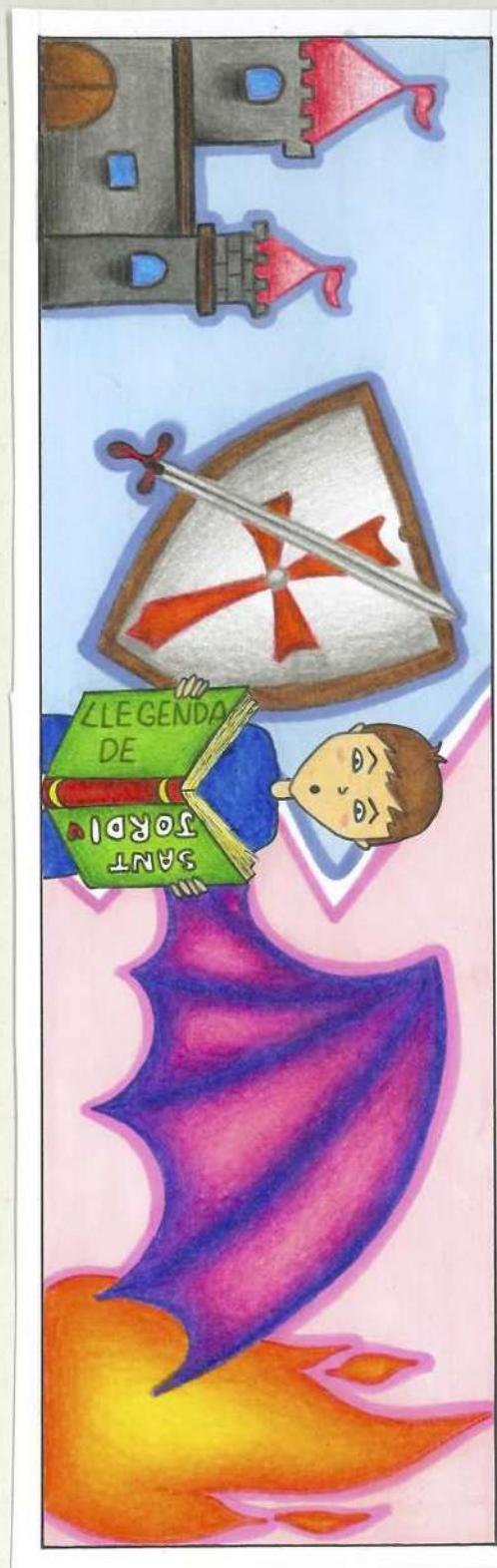
Lúa Crespo
3r ESO B



Racó d'Art



Minerva Obrador
2n ESO A



Judith Rodríguez
4t ESO A



Racó d'Art



Pablo López
3r ESO A

Judith Rodríguez
4t ESO





Keiko Bermilla
4t ESO



Racó Literari

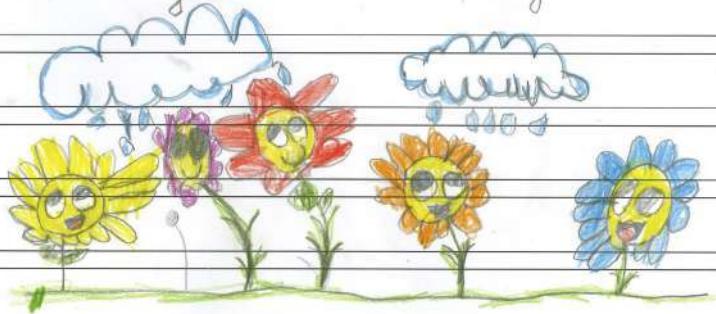
Nivell preescolar - Àrea d'expressió. Llenguatge. n.º

Nom Dael

Data 22-5-22 Control

Escola Montessori

. Pel matí cada dia un ratolí



Dael Hidalgo I5

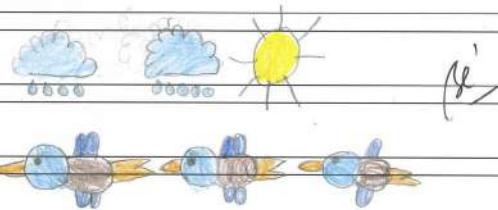
Nivell preescolar - Àrea d'expressió. Llenguatge. n.º

Nom Benjamín

Data 25-5-23 Control

Escola Montessori

. Molts ocells volen pel cel



Benjamin Vázquez I5



Racó Literari

Soc un animal de color negre puc volar i puc picar i també tinc els ulls de color vermell.

Qui sóc?

Liana C



mosca

Soc petit i de color gris i tinc ocelles i menys formatge.

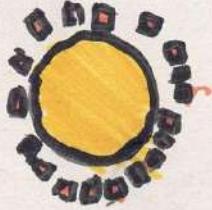
Qui sóc?

Eva A



rata

Soc molt brillant de dia i molt calent, també sóc de color groc i estic al sol que noé? Laia M



Endevinalles

1^{er} A

sol

Alumnat 1r A



Racó Literari

1. El monstre està agafant una flor.
És de color blau.
Té un ull.

2. El monstre té sis ulls i porta una pilota.
És de color rosa.
Valentina Machica



3. El monstre està jugant
És de color groc i té un ull.
Porta un gorro verd.
Jonas Colina.

4. El monstre està ballant.
És de color rosa. Té 5 ulls.
Porta un vestit lila.
Afza Noor



5. El monstre està amb un amic. És de color marroc i té un telèfon.
Porta una gorra.

6. El monstre està amb la mama. És de color rosa i té 4 peus.
Porta un ratoli.
Katherine Rejas



Alumnat 1r B



Racó Literari

Nom:
Data:

Escola Montessori

TRACTEM BÉ ELS NOSTRES CORS!

Al llarg d'aquest trimestre els nens i nenes de 4t A i B de Primària hem treballat a la classe de tutoria el tema de les emocions i el benestar amb un mateix i amb els altres. Vam retallar uns cor en paper

reciclat, ja que cal tenir cura del medi ambient, i cadascun de nosaltres va escrivir dos aspectes positius i que ens fan sentir bé a una de les dues meitats del cor, a l'altra meitat van escriure dos aspectes negatius que ens afecten negativament.

Vam treballar concentrats, individualment, pensant amb calma interioritzant els nostres sentiments. En unes altres sessions vam fer una posada en comú dels mots que havíem escrit.

Oriol Lama, Laia Miras, José A. Suero, Amna Udin - 4t A i B



Racó Literari

Nom: ORIOL L/LAIA M/JOSÉ A/
AMNA
Data:

Escola Montessori



Primer vam comentar els concertes negatius que ens fan mal o fereixen i cada vegada que diem un concepte rebregàrem una mica el nostre cor... quan vam acabar els cors estàren ben fets malbé i fins i tot alguns estaven trencats.

En altres sessions vam fer el mateix període amb els aspectes positius, que ens motiven i ens fan sentir bé. Cada vegada que nomenàrem un aspecte positiu anàrem reparant el nostre cor i finalment els nostresfulls van tornar a quedar reconstruïts. Però vam arribar a la conclusió que malgrat que encara que les paraules i les positius ajuden a recompor a les persones que han patit, mai queda el dany reparat del tot perquè el full de paper no va quedar llis i net com al principi.



Oriol Lama, Laia Miras, José A. Suero, Amna Udin - 4t A i B



Racó Literari

O Sigui que hem après que és molt important tractar bé a les persones, és fonamental respectar a tothom, ser amables i repartir afecte al nostre voltant.

Ha estat una activitat molt divertida, diferent a les que estem acostumats a fer i que ens ha fet raonar, treballar en equip i aprendre moltes coses de manera entretinguda!



Venesimens 4t A i B - PRIMÀRIA



Oriol Lama, Laia Miras, José A. Suero, Amna Udin - 4t A i B



Racó Literari



Oriol Lama, Laia Miras, José A. Suero, Amna Udin - 4t A i B



Racó Literari

Com cada any, l'alumnat de l'ESO ha participat al concurs literari de sant Jordi.

Aquí teniu unes mostres d'alguns dels treballs guardonats. Esperem que gaudiu de la lectura.

LLIURE COM UN GORRÍÓ

M'agradaria ser com un gorrió
alegre, lliure i esperançador.

Lliure ve de llibertat,
però quin és el seu significat?

No vull estar engabiat
vull poder volar en llibertat
anar i venir sense donar cap explicació,
fer allò que em faci sentir millor!

Encara que fos un turment
vull ser lliure com el vent
poder anar al nord o al sud,
a l'est o a l'oest sense retencions,
sempre vivint emocions!

Córrer, cantar i viure amb alegria
que bonic seria!
Sense ràbia al costat
el món ple de felicitat,
és la porta a la llibertat.
Alegre i lliure, així m'he somiat!

Ainara Sartorio - 1r ESO B

1r Premi Sant Jordi 1r ESO - Poesia



LES REALITATS SÓN TRISTES

En algun lloc del sistema solar, hi havia d'un petit planeta que volia viatjar per tot l'espai. Volia conèixer llocs més enllà de la seva galàxia i no tornar més a la seva òrbita. Però tots aquells somnis van desaparèixer després una baralla al cinturó d'asteroides i de la qual va ser testimoni.

El petit planeta observava com Júpiter, Saturn i Mercuri discutien sobre d'un tema que li va semblar curiós: quan, on i com moririen com a planetes. De sobte, Júpiter es va adonar de la presència del petit planeta i va a començar a explicar coses per espantar-lo. Explicava que si a algun planeta se li acudís allunyar-se del sol no aguantaria ni una unitat astronòmica i es congelaria en en solitud enmig de l'espai, quedant-se surant sense rumb per sempre.

Quan el petit planeta va escoltar tot això, les seves il·lusions, pensaments, somnis i esperances es van esfumar, perquè sabia que si marxava, la seva vida acabaria en el no-res absolut. Però aleshores va pensar que igualment podia morir sense complir els seus somnis. I va pensar en la seva estimada amiga, la Terra. La Terra feia anys que estava sent destruïda pels seus propis habitants, que destruïen la seva natura, talaven els seus arbres, embrutaven els seus rius, mars, oceans i contaminaven la seva atmosfera amb gasos nocius. La Terra moria a poc a poc i no podia fer-hi res, no estava a les seves mans, sinó a les de la gent que la destruïa.

Malauradament, la Terra carrega amb els seus problemes de contaminació, desforestació i explotació i, mentrestant, a nosaltres, els seus habitants, sembla que no ens importi que ella emmalalteixi, que casa nostra pateixi. Estem donant l'esquena a aquesta llar ample, preciosa i còmoda que la Terra ens proporciona. Hem de reaccionar i ho hem de fer ja, hem de començar a ser conscients d'aquest mal i parar-lo, hem de cuidar casa nostra.

Adrián Delgado Vélez – 1r ESO B

1r Premi Sant Jordi 1r ESO - Català

L'AMOR ÉS MÉS FORT QUE LA GUERRA

Quan es parla de mons paral·lels, la majoria de les persones creuen que no existeixen. Dos segles enrere, en un món paral·lel, el bé i el mal encara combatien. Aquest conte narra la història d'un amor impossible afectat per aquest conflicte.

En un planeta desconegut i solitari, hi habitaven dos grans regnes: el regne de la Genialitat i el regne dels Ombrejats. Els humans no predominaven en aquest planeta. De fet, només eren humans els membres de la família reial. La població estava formada per éssers fantàstics, com ara les fades o les sirenes, que pertanyien al regne del bé; i vamirs o homes llop que formaven part del regne del mal.



Racó Literari

Les estacions passaven i els dos regnes vivien en una guerra constant, com ho havien fet durant tota la seva història. Els seus habitants tenien prohibit reunir-se entre ells, o casar-se amb criatures de l'adversari.

El rei Eduard i la seva filla Diana, del regne de la Genuïtat, van reunir-se amb el rei Alexandre i el seu fill Felip, ambdós del regne del mal. Aquesta reunió fou sollicitada per arribar a un acord i signar la pau.

A primera vista, el regne dels Ombrejats semblava un regne fosc i maligne, on habitaven els éssers fantàstics més perillosos; aquestes criatures eren pàlides com la neu. En canvi, els reis i prínceps tenien la cara il·luminada i no semblaven pas persones d'aquell món.

Quan els prínceps van creuar les mirades per primera vegada, es va produir amor a primera vista. Cada vegada que es veien, les pupilles d'en Felip es dilataven, i els cabells rojos de la Diana, s'onduaven.

La reunió no va acabar bé. Com de costum, els reis no compartien opinions degut a les diferents lleis dels dos regnes, però els fills no podien dissimular l'amor que sentien l'un per l'altre, i es posaven d'acord amb tot.

Un dia, la Diana va parlar amb el seu pare i li va comunicar els seus sentiments cap al príncep. El rei Eduard no ho va acceptar de cap de les maneres; li deia que havia d'oblidar-se'n d'ell i que havia de buscar-se un bon príncep, però ella, ni cas. Tot i que era el príncep del regne del mal, era un bon xicot, molt atractiu i la respectava molt.

A les nits, els dos joves es trobaven a la frontera que separava els dos regnes. Es passaven les estones contemplant estels del cel i imaginant com seria el seu casament. No entenien com per culpa de conflictes polítics, no podien estar junts. Però no es rendirien i lluitarien pel seu amor.

Tots dos van parlar amb els seus amics, que eren éssers fantàstics, i van decidir fer una festa per demostrar el seu amor a tothom. Vampirs i fades treballaven junts, encara que estigués prohibit. Eren bons amics i no deixarien que es cometés cap injustícia amb els prínceps.

Passaven les setmanes i els habitants dels dos regnes treballaven amb familiaritat, fins que va arribar el dia. Tota la població estava convidada, inclosos els reis. Quan aquests van arribar, es van escandalitzar. Però també van veure com es miraven els seus fills i com de feliços es feien l'un a l'altre. Es van adonar que no tenien res en contra, que el conflicte va sorgir pels seus avantpassats i que es podien donar una oportunitat perquè acabés la guerra i així els seus fills es podrien casar.

Aquest conflicte finalitza amb el casament dels prínceps i amb la reconciliació dels dos regnes. Ara tots els éssers fantàstics viuen feliços i en harmonia. Les criatures del regne dels ombrejats, en realitat no eren perilloses ni malignes, només tenien un aspecte salvatge. Ni el bé és tan bo, ni el mal tan dolent. Com veieu, les coses no són com semblen...

Escrit per Zainab Achibane Benaisa - 4t ESO B

(Pseudònim Emily Parisina)

1r Premi Sant Jordi 4t ESO - Català



DISCURSO DE AGRADECIMIENTO A MI ABUELA

A mi abuela le agradecería cada uno de mis días por todo lo que ha hecho en mi vida, porque naci y así crecí a su lado, puesto que es la razón de mi ser, siempre estuvo por mí cuando lo necesité. La escuela me enseñó todo lo que sé y ella todo lo que soy.

Mi abuela es de altura similar a la mía, sin embargo, jamás le llegaría ni a los talones: una mujer altruista, bondadosa y honrada, que aun llevando consigo sus problemas decidió mantener a siete crios todo lo mejor que pudo, es más, ni se lo pensó cuando tuvo que dejar el trabajo por querer cuidar del primero, jamás dejó que ninguno pisase una guardería, por eso nos acogió a cada uno de nosotros, cuando nuestros padres no podían por el trabajo ella nos aguardaba con cariño, así pues, su amor incondicional siempre me ha acompañado hasta el dia de hoy.

Repudió sus deseos para complacernos a nosotros. Nunca faltó un solo plato en la mesa ni cuchara que llevarse a la boca, tampoco vestí alguna vez ropa con mancha o arruga.

Me guió por el camino y junto a su mano aprendí a vivir, a andar sin dar zancadas y a crecer sin aumentar los centímetros que marcaba en aquella pared.

En las noches frias de tristeza me estrechaba entre sus brazos y me ofrecía su consuelo. Yo me ganaba un hueco en su cobija y ella en mi corazón.

Siempre encontré en ella un hombro en el que llorar y alguien a quien admirar. Deseaba llegar a casa para pasar la tarde con ella, viendo programas absurdos, películas antiguas o jugando a algún videojuego que trataba de explicarle y que ella hacia ver que entendía solo por verme contenta por ello. Me llenaba la cabeza con anécdotas e historias que había vivido y me preguntaba si yo también viviría algunas como aquellas, si al hacerme más mayor guardaría con cariño momentos de mi vida, los que ahora al recordar sacan en mí una sonrisa de añoranza.



Racó Literari

Porque es capaz de sacarme una sonrisa cada mañana y darle vida a mi corazón cuando parece quedarse dormido. Sanar heridas que ni siquiera son visibles ante los ojos de cualquiera, hacer sonar una melodía preciosa dentro de mi ser cada vez que me estrecha en un abrazo.

Porque detendría cada segundo que paso a su lado y guardaría cada instante vivido en el bolsillo para poder rememorarlo más tarde.

Porque me tatuaría sus "te quiero" en cada rincón de mi corazón.

Porque su mirada es como una brisa que acaricia suavemente mi alma y consigue calmar mi aflicción y siempre fue el ancla que me mantenía estable cuando la marea se alzaba y se volvía revuelta.

Porque desearía ser un gato y pasar mis siete vidas junto a ella.

Y porque aunque nunca estudió arte, fue capaz de dibujar el pasado más bonito que podría imaginar.

Erika Fernández Delgado -3r ESO A

1r Premi Sant Jordi 3r ESO - Castellà



COMO UN UNIVERSO

David Iniesta

El universo y él tienen algo en común, los dos son esenciales.

Tiene una cara redondeada, un pelo castaño, brillante y sedoso, unos ojos azules que simulan un sol y una luna, una nariz pequeña y respingona acompañada de pecas como si fueran una lluvia de estrellas y una boca con unos dientes perfectamente alineados como perlas.

De sus manos salen cinco dedos como ramas bien cuidadas. Su estatura no será la más alta, pero llega al éxito sin necesidad de serlo.

Tiene la constitución física de un deportista, es ágil como una gacela y el fútbol es su pasión.

Sobresalta su naturalidad y simpatía al hablar, es tranquilo y calmado como una brisa de verano. Es sociable con todo aquel que se le acerque, y proyecta confianza y seguridad. Es gracioso sin la intención de serlo, educado y respetuoso, no solo con las personas sino con todo aquello que le rodea.

No hace falta conocerle mucho para darte cuenta que, como bien indica su apellido, es una leyenda.

Maria Maldonado Montorio - 4t ESO A

1r Premi Sant Jordi 4t ESO - Castellà



THE MAN

The black and silent night was approaching, the lights went out and everyone was going to sleep to rest their minds after a hard day's work. It was a silent and cold night, not even the sound of a car was heard at that moment. I was already lying on my bed where my thoughts and memories faded asleep took over my body. When the white and shining moon could be seen at the top of the dark sea of stars, I was sleeping peacefully in my bed until I decided to move away from the wall. Bad idea.

A few seconds passed, nothing out of the ordinary was happening, but I could feel a strange feeling that someone or something was watching me. I was afraid of something and I didn't know why, so I opened my eyes to check that there was nothing near me. I closed my eyes again, but the feeling of fear was still there. I couldn't keep sleeping, I turned several times, but I didn't get the result I wanted. I woke up again, but this time was different, this time there was someone.

It was there. Sitting in front of me without exerting any visible movement.

It was a kind of person, but not like a human being. No features on the face, no hair, nothing. It was just a human-shaped silhouette sitting in front of me. The fear of that moment paralyzed me. Cold drops sprouted from my face and fell non-stop.

My breathing sped up and it was hard for me to breathe. The thing was still there, it seemed that it was getting closer and closer although I couldn't see clearly, since my vision was clouded by the fear of that moment. I meant to speak, though with a dry mouth I didn't achieve much, but some words could resonate throughout the house waking up my dad. He came to my room scared because of the scream and cries I let out while I was still paralyzed by the fear that evaded me. I could see with my own eyes how my father passed through that creature, and although it passed, the thing was still there, it did not disappear. My father asked what was going on, and already calmer, getting out of the bed, I turned my head and the mysterious figure disappeared. It's been awhile since that day, I never saw him again, but the memory is still there.

Maya Padilla Hurtado - 1r ESO A

Ir Premi Sant Jordi 1r ESO - Anglès



DON'T LOOK AT GRANDMA TONIGHT

A few years ago when I was younger my parents never told me about my grandmother I knew I had a grandmother but I could never go visit her as if my grandmother didn't exist. Recently I have been left wondering why they never told me about her and since I am older now I decided to go visit her on my own because I still know her location by heart. I asked for a taxi and headed towards his house. When I arrived I got a chill that ran through my whole body and a small voice in my head told me not to go in but I didn't pay much attention to it and I knocked on the door. The door opened and I entered, when I felt a terrible cold and a rotten smell that I had never felt. That house was very sad and lonely with broken furniture and insects everywhere. A cold and wrinkled hand touched me on the back and I screamed that I thought the cockroaches were scared away. I turned around and heard a sweet voice say "Hello little girl, what are you doing here?"

After that I told her that I was her granddaughter Emily and that I wanted to spend the night with her since my parents kicked me out of the house she empathized with me and offered me a cup of tea I accepted and when I drank that cup something turned my stomach "Sorry Where is the bathroom? I just don't feel well" I said, and she told me that the bathroom was at the end of the hall. I went with the orders that he told me and the bathroom was terrible, it had an incredible smell of excrement, the battery did not lower the chain and there were rests of pee on the floor. When I saw that, I could not contain myself and vomited. Then it was time to sleep and I went to the room that my grandmother told me to stay in. When I was going to sleep, my grandmother opened the door and told me "This is a list of the things you don't have to do and what you do have to do tonight, my daughter, please do it" she said.

he said in a worried voice.

When I read that list I thought it was a joke because it was impossible to believe so much stupidity, the list said this: "From 1 to 2 in the morning try to sleep, from 3 to 4 in the morning I'll go up to your room and I will ask you if you want to play hide and seek with me, if you don't answer pretend to be asleep, if at that moment I go to your room and find out that you're awake, you're going to have to play yes or yes with me, and when I start counting run and hide very well afterwards from 5-6am I will tell you that I have given up and I don't want to play anymore please DON'T LEAVE YOUR SITE, it's a trap. When it's 7 in the morning, the game is over and I'll wait for you with breakfast on the table. And lastly during all this DON'T LOOK AT ME"

After reading this list of rules I thought it was a joke but since my grandmother's behavior changed when she gave me the list I decided to follow them.

When I went to bed I couldn't sleep, I kept thinking about the rules. Suddenly I heard my grandmother enter my room, I looked at the time and it was already 2:23 am and my grandmother heard me and entered my room in a panic. He asked if he wanted to play hide-and-seek. I didn't answer but she knew I was awake and I had to answer yes. He stood in front of me and started counting, I ran as far as I could and hid in the closet. After a long time she told me she was giving up and I didn't listen to her because that was a trap. Time passed and I saw the time and it was already 7am and I came out of my hiding place and there was my grandmother with my breakfast.

Emily Rose Benítez- 1r ESO B

1r Premi Sant Jordi 1r ESO - Anglès



THE LETHAL MESSAGE

I knew that messages are important, but I didn't know that they could be lethal. This is a story about a lethal message, the message that changed my life.

It happened on an ordinary day in my normal daily life. I went to the bakery to buy a delicious chocolate croissant, but at that time I didn't know that this croissant would change my life. While I was walking to the shop, I saw a fit boy running. I didn't care too much, but when I passed by his side, he looked at me and he said: "Keep this message safe", and he continued slipping away. I asked myself why this boy had given me that message. Suddenly, a group of five men asked me if I had seen a fit boy running with a message. I said that I hadn't seen him, and when they continued running I noticed a symbol, the symbol of death: they were "The skull", a criminal gang. I went home very quickly to read the message safely, and when I read it, I was terrified: if this message fell into the hands of "The skull", they would attack the king. But it also said that 90% of the people that had this message died because of skull criminals. I had a nervous stroke, because the fact of having this message could bring me death too. At that moment, I heard: "Have you seen a boy with short brown hair today?". I went running to the door and through the peephole I saw that the criminals were asking my neighbour, Sally. She said to these guys that she didn't see anything, and... BANG! They killed my neighbour! This damned message killed one person, but I didn't know that only one death was just the beginning. I was about to throw the message to the rubbish bin when I saw a phone number. Quickly, I dialled that number, and the person that answered was the head of English intelligence, MI6. He told me that I couldn't give the message to the "skullers", because if this happened, they would kill the king, and this would cause an apocalypse.

Their specific words were: "You mustn't give up, because at this moment, the future of England is in your hands. These words filled me with pride, because I felt like a hero, a real hero. While I was thinking how I would protect myself, I heard a sharp knock: they had knocked down my door. The criminals were in my house. I thought that I could hide under my bed, but I took a deep breath and went to face them. When I left my room, they beat me and I passed out.

When I woke up, I found myself in a deadly battle. I recognized "The skull", but not the others. Suddenly, the battle stopped. I was surprised, and when I began to look carefully, I saw that the head of "the skullers" was trapped by the enemy side. As I was about to get up, a hand stopped me: there was the head of English intelligence's hand. He smiled at me, and he told me that I was a hero, and I deserved all the medals in the world. He took me home, and he told me that he had a surprise for me, but I had to wait until the next day. I slept all night impatiently, and when the post-message day arrived, I woke up quickly, and next to my fireplace, there was a congratulation card from the king. And behind it there was another piece of paper. It said: "If you want to know the message's whereabouts, turn around slowly". I did it and I saw the head of intelligence pointing a gun at me. He told me: "Sorry son, but nobody can know what happened". And... he shot me. The last three seconds of my life were the slowest three seconds you can imagine. But now you are wondering: Who are you? Well, I'm not an impostor, let alone I'm alive. I'm the main character and also a narrator, but a special narrator: a dead storyteller. I've been dead for 20 years.

Adrià Rojas Bello - 2n ESO A

Ir Premi Sant Jordi 1r ESO - Anglès



HER

I don't know how, why, where or when, but since I met her I was enchanted, with her smile, her little dimples and her reddish cheeks, her simple smile meant the world to me, she's not here now, but for me she will always be with me and she will always be my number 1, I love and loved and I will always love her presence, she was special because she was like all the season together, she could have the peace and beauty of the spring, or the balance between cold and heat of the autumn, she could be cold like the winter or warm like the summer.

Her lips weren't big but neither small, they were perfect, and I wanted to kiss them all my life. Her skin was like snow, very white, like a pearl, she had the same preciousness and value.

And the thing that I liked the most was her little eyes, they seem like the eyes of a cat, but her eyes had a brown coffee colour, like the coffee that I always see in the morning, very dark and brown, her eyes were the coffee that I wanted to see all my life, but when the sun touched her eyes they were a honey brown, her eyes were beautiful, she was everything for me.

In my opinion, she was like a book, she could be every book, a book of poetry, a book of mystery, of action, adventure... I think this, because she was wise, she always knew what I was thinking about and she had a lot of culture, from her I learnt lots of things and I hope that she learnt something from me, she was wise, but she could be very dumb and guiltless, being with her was fun, you could laugh until you can't breath, and your lungs and stomach hurt you, but you could talk with her of life, of your problems and of everything.

She could respond everything, and she always knew what to answer or say, something very good of her, was that she wasn't like the adults, making friends, or something, she wasn't someone who asked you of money or thing like this that are boring but sometimes necessary, she wanted to really know who are you, why are you like this and how did you feel, she wanted to make you feel like in home, there was only one thing that made her not perfect, it was that she always kept her problems, she always suffered in silence, and she always was kind with everyone, but almost no one valorated her acts, I thought that I could fix her, and I think that I helped, but it was a lot of years, of hell in her house and everywhere and I couldn't do nothing to help her, but I was the unique person that tried, and I failed, she couldn't take it anymore, now, I see her grave, I think, that she was coward, but she had her reasons, now I only have her grave and that card that she left in her grave for me, her grave is beautiful I put a lot of flowers, because it grave deserves being as beatiful as her.

Lucas Satoshi Sato - 2n ESO B

1r Premi Sant Jordi 1r ESO - Anglès



JUST A STORY?

Once there was a family who lived near a forest in a cottage. It was a happy family who had a daughter called Anna. Anna was a very curious girl who loved exploring new facts and things. Although she lived far from the city she loved going to school. School was heaven for her.

One day her history teacher was teaching about how in the past people were really superstitious and believed (a lot) in ghosts so they did rituals to avoid them. He also explained how devilish rituals were done by evil people but he told that they were only stories. Anna thought that it was really interesting so she got really curious about it. After class she went to the school library where she searched (a lot) for some information but she couldn't find anything. Even though she couldn't see anything she didn't give up and went to the local library after school. At the library she found an old book where there were written lots of rituals that could invoke devils. She read the book very interested so when she read some things, she decided to take the book with her. After she got home, she did her homework, ate dinner and went to bed. That night she couldn't sleep so she started to read the book she had taken from the library earlier. She started to read the book out loud just for fun, but she didn't know what was going to happen.

As soon as she started to read it, she started to hear strange voices. Ignoring them, she didn't stop reading it and all of a sudden there was a loud scream. Anna's parents rushed to her room to see if her daughter was all right but what they saw made them scream and scared them a lot. They saw blood all over the floor and Anna's head hanging outside from a tree with a rope and with a message written in the mirror with Anna's blood that said : I AM BACK!

THE END?

Vaneet Kaur - 3r ESO A

1r Premi Sant Jordi 3r ESO - Anglès



THE MIRROR

One day, a little girl in a dress as red as blood, and two eyes as black as death wanted to look in the mirror, and this happened...

The child, called Coraline, at least that's what she was called at school, had no friends, and was bullied there. So his father decided to change her school.

Two months later, the worst happened, Coraline's mother died. Her daughter was very sad but she didn't know why the father didn't feel anything. It was strange.

One week later, Coraline found a friend called Tamara. She was just as rare as she was, but she also was a good person. Tamara had black eyes like Coraline, and she always wore a dress. You can understand why they were such good friends, if they wore the same things all the time, right? After spending many days together, they decided to go to Tamara's house together.

When Coraline saw for the first time a house different from her own, she was shocked. Exactly, she had never visited a house other than the one she had lived in all her life.

But Coraline saw something strange, very strange. She saw a very strange mirror, she went over to look at it a little more closely and... Suddenly Tamara disappeared, and the things in the house started moving by themselves. Coraline didn't know what to do, what she did know, is that she wouldn't get out of that house alive. A second later, she saw that her friend was inside that mirror with a knife in her hand, and next to her, her mother, dead. Tamara, with her eyes on Coraline, crossed the mirror and went for her. She ended up like her mother.

Five years later, everything seems to be back to normal. But it's not, because Tamara is still looking for girls to kill...

Joel Ibarra Belloch - 3r ESO B

1r Premi Sant Jordi 3r ESO - Anglès



The Star Factory

Not long ago, while I was checking my mail, I spotted what looked like an odd invitation in a dark grey envelope that stood out among all the other letters on the table.

"We are glad to announce that you have been invited to the exclusive annual tour of The Star Factory. Please come meet us at Victoria Road 243 on April 21st at 8 p.m."

That is what the letter said, and... I couldn't believe it.

My dream come true!

I'd been waiting for this opportunity for 10 long years and it finally came.

The Star Factory was the most famous company of all time and at the same time, the most secret and mysterious. Nobody could ever enter except a few lucky ones who were selected by the company to participate in the guided tour that showed to the visitor the process of star-making, a very magical and life-changing experience that now I had the chance to try by myself.

If I had only known what I was going to see...

So the days went by, slowly getting close to the moment that I was waiting for...

And eventually, the date came. I dressed nicely, put on my best clothes and went to the agreed site. The big gates opened when the clock reached 8 p.m. and through the speakers, a metallic voice announced the instructions to follow.

Once inside the views were stunning and we followed the arrows painted with purple paint on the floor. We went through different rooms, each one more magical than the one before, until we reached the last and biggest one: the Star Creating Room where all the ingredients come together and create shining shooting stars, and the chance to make a wish comes true.

And suddenly the lights turned red and all the alarms started playing at the same time, and the once welcoming metallic voice transformed into a demanding voice that shouted:

-"Danger! Danger! Superstar in process, be careful!"

All the lights went out and all the remaining glow proceeded from a growing ball of fire that soon reached the roof, when it looked like it couldn't get any bigger the ceiling started opening and, like in a fiction book, the star began its journey to the night sky creating a new day wherever it went.

And after the sudden surprise, I realized that it was the strangest thing I'd ever seen and the only thought that came to my mind afterwards was:

"If things are already like this ... What will life in 2100 be like?"

If I were offered this tour again I would be so grateful, just thinking about the incredible moment that I had.

Paula García Planas - 4t ESO A

1r Premi Sant Jordi 1r ESO - Anglès



THE FUTURE LIFE SOLUTION

My name is Ture Fu, I was born in 2080 in a machine that mixed the DNA of two of the best scientists at that time. I grew up in a laboratory with a low scientist rank. From the age of 10, scientists of a higher rank began to teach me technology and computering. After 10 years of intensive studies, I can start working.

It is currently the year 2100, and I found a job in a secret laboratory. In this lab, they try to create ancient water and fruits, since climate change has dried up our rivers and seas and there is not enough water left for humanity anymore. With the little water that we create, we use it to plant bananas, grapes, wheat, etc., foods already extinct due to the climate. Because they don't get many raises, the board has asked me to be the head of a new project-to invent a time machine. I doubted for a long time, but I was convinced when I saw so many people on the street, homeless and jobless due to robots; they had no money for the little food that was left.

So, I head to the lab, accept the job, swearing I can't tell anyone about the time machine, and start the job. I gather the best people I know for this purpose, and we brainstorm ideas, such as copying the machine from a video game or watching Back to the Future and referencing the Delorean. None of them convinces me; they are all very surreal. The idea of light, its speed, and the fact that light reaches Earth 8 minutes later it leaves—that is, light from 8 minutes ago—comes to my mind. By doing more history research, I discover some peculiar telescopes. The Hubble and Spitzer telescopes allowed scientists to observe the galaxy MACS0647-JD, which is 13.280 million light years away; in fact, they observed events that happened 13,280,000,000 years ago. I present the idea and my team loves it. We can make a machine that uses the speed of light, but in a negative way, reversing the polarity of our invention, and that's how we thought we would achieve it. Trial and error, trial and error, trial and error.

This is what it's all about inventing, trying things, and if it doesn't work, trying again. But I couldn't be patient, I was furious. We spent 6 months, people kept dying in the streets due to the lack of food; the government was rushing us; and we didn't know what to do anymore.

One last time, they give us one last chance, so we try a smaller time machine. We activate the lever and it flashes, wrapped in smoke, we see three oranges, or at least we think that's what they are, because no one in this room has ever seen an orange, only in old agriculture books. We got it!, so we celebrate by eating those fruits.

The head of state wants to send someone back in time to collect as many fruits and vegetables as possible. While my team continues to bring more food, I explain that it is impossible and that the machine would collapse if a body as large as a human being entered. The boss doesn't care and goes to the machine while trying to convince him. When we are approaching my invention, he accidentally pushes me into it, and I suddenly appear in an older world, in 2023.

Now I can relax, because I know that I have helped a lot of people with food, but that food is limited due to the crash of the machine, or so I think...

Izan Gordillo Sáez - 4t ESO B

1r Premi Sant Jordi 1r ESO - Anglès



Les nostres experiències

SORTIDA CAN SALA - P3 -

- ❖ Ens han agradat molt les ovelles (Giorgi Tsabashvili)
- ❖ A mi la vaca (Leandro Matamoros)
- ❖ A mi els conills (Astrid Lora)
- ❖ Vam treure llet d'una vaca (Cristian Camacho)
- ❖ I plantar enciams (Gala López)
- ❖ Hem vist indis (Ayleen Peña)



Les nostres experiències

SORTIDA CAN SALA - P5 -

- ❖ Vam entrar a veure les cabres i una semblava un lleó. (Rud Singh P5)
- ❖ Em van agradar molt els conillets (Hannah Adames P5)
- ❖ Va ser molt divertit pintar-nos la cara com els indis. (Dael Hidalgo P5)
- ❖ Vam fer proves molt divertides per conseguir ser indis (Ritaj Tahri P5)
- ❖ Els indis protegien a les tortugues (Martina Alonso P5)
- ❖ Ens va encantar tirar amb les "cervantanes" dels indis (Gina Moreno i Nina Tsabashvili P5)



Les nostres experiències

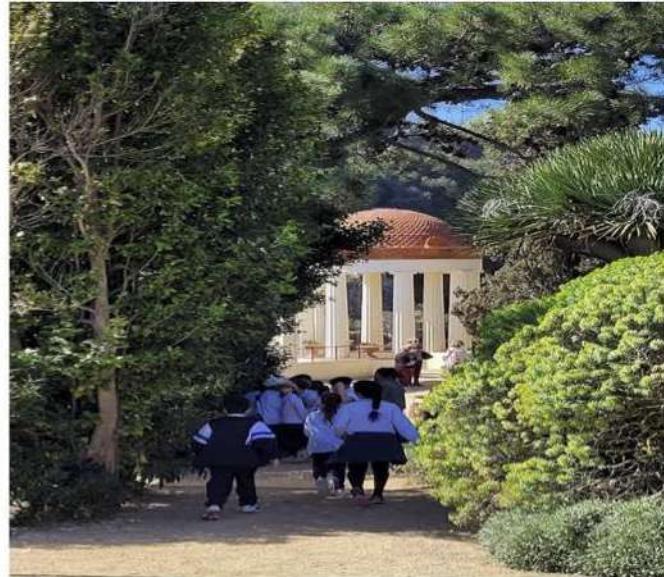
SORTIDA A BLANES -4t-

El passat dimecres 15 de març les nenes i nens de 4t A i B de Primària vam visitar el Jardí Botànic Marimurtra de Blanes.

Ens van explicar que el Jardí és un dels més bonics de la riba Mediterrània i vam tenir oportunitat de comprovar-ho.

Vam pujar a l'autocar amb molta energia i ben il·lusionats. El trajecte no va ser massa llarg i va ser agradable perquè l'autopista en molts trams circula per la vora de les platges del Maresme i era un paisatge molt bonic, a més va fer un dia esplèndid de sol i un cel blau ens va acompanyar.

Vam realitzar el recorregut陪伴 per dues monitores que ens van fer conèixer la figura de Carl Faust, l'empresari alemany que va complir a Blanes el seu somni de crear el seu Jardí Botànic. Ens van fer veure la importància que té lluitar a la vida per aconseguir que els teus objectius es converteixin en realitat i també ens van explicar que cal treballar amb molta empenta si vols arribar a una fita.



El recorregut pel Jardí va ser ESPECTACULAR, ocupa un espai de quatre hectàrees, dividida en tres jardins diferents i amb més de 4000 espècies de tot el món. A més el Jardí està situat per sobre del mar i es veien unes vistes molt boniques de la Costa Brava.



Després del recorregut pel Jardí vam sortir i vam baixar a la platja caminant per un Camí de Ronda ben bonic que vorejava el mar. Les vistes van ser IMPRESSIONANTS.

Vam dinar a la vora de la platja i després els mestres ens van deixar descalçar-nos i jugar a la sorra de la platja...algun "atrevit" i alguna "valenta" van tocar amb els peus l'aigua que era ben freda!

Vam passar un dia FANTÀSTIC que recordarem sempre i esperem que us agafin ganes també a vosaltres de visitar-lo... si voleu, nosaltres us farem de guies!



Les nostres experiències

SORTIDA A BLANES -4t-



Les nostres experiències

COLÒNIES MAS GIRCÓS (BESALÚ) - 5è i 6è de PRIMÀRIA

Marxem de Colònies!

El passat 17, 18 i 19 d'abril l'Escola Montessori va estrenar un nou projecte: les colònies escolars. 5è i 6è vam ser els cursos encarregats de gaudir d'aquesta experiència inolvidable.

Mas Gircós és el nom de la casa de colònies, està situada a Besalú, un poble medieval preciós amb un pont a l'entrada que no deixa indiferent a ningú.

El primer dia quan vam arribar a la vila comtal, vam anar a visitar Besalú i vam conèixer l'equip de monitors que van acompañar-nos tots els dies: la Laia, el Joan, la Jana, la Clara, la Denís, la Nanu, l'Aniol, el Didi i el Guillermo. Quan vam acabar la visita, vam pujar a l'autocar cap a la casa, per conèixer on passariem els tres dies. Només arribar vam anar a jugar a l'enorme prat verd que hi havia. Tenia un bosc, un camp de futbol i una piscina. A la tarda ens van dividir en tres grups per fer les activitats; un grup feia el bosc vertical, un altre orientació amb brúixola i l'últim, tir amb arc i rocòdrom. Al llarg dels tres dies anàvem canviant, i així tothom feia totes les activitats. Estem d'acord tots i totes que el que més va agradar va ser el bosc vertical. Consistia en tres tirolines: una semblava un skate, l'altra era molt llarga i l'última era més petita. Per arribar havíem de passar per uns ponts; un d'ells era una mena de xarxa que travessaves i l'altre tenia uns cables molt fins pels que havien de caminar i no entraven els peus! Entre prova i prova hi havia una plataforma de fusta penjada dels arbres. Una passada! Brutal!

L'orientació amb brúixola va ser molt divertida. Vam gaudir d'una passejada pel bosc i també d'una carretera gegant guiant-nos amb una brúixola. A meitat del camí vam parar per fer berenar. Vam trobar unes pedres d'argila i els monitors asseguraven que triturades i barrejades amb aigua feien una mascareta per la cara que aplicada deixava la pell molt suau. Ho vam comprovar i el resultat va ser fantàstic!



Les nostres experiències

L'última activitat ens la va explicar la Jana. Va ensenyar-nos a utilitzar correctament l'arc, com agafar-lo, com col·locar la fletxa i com apuntar i llençar. El rocòdrom estava a la façana de la casa i consistia en enfilar-se i pujar fins dalt de tot. Això sí...ben assegurats!!

Després de les activitats tocava dutxa i sopar. Un cop ben tips feiem activitats de nit.

I va arribar el dia de la discoteca!!! Ens vam posar ben guapos i guapes i vam ballar i cantar a tope. Ens ho vam passar pipa! Després de la marxa i la festa vam anar cap al llit...amb poques ganes de dormir!

El darrer dia vam fer una excursió a Palera, vam caminar unes tres hores fins arribar a una església amb una història curiosa. Els monitors ens van fer posar les mans a la paret de l'ermita, t'havies de concentrar i relaxar molt i de vegades senties una sensació estranya, com si el cos levités. Sense fer força amb les cames t'aguantaves!

La tornada va ser dura, estavem cansats, vam dinar i ens vam acomiadar dels monitors amb tristesa però feliços. Després temps lliure i cap a casa!

Van ser tres dies fantàstics plens de diversió. Estem segurs i segures que ningú oblidarà mai aquesta increïble experiència. Ens hem conegit més, hem gaudit de temps amb els nostres amics i amigues i hem conviscut amb els i les nostres mestres.

Ho tornariem a repetir sense cap dubte!

Fins l'any que ve!



Júlia Guerrero, Lucía Martínez, Joel Matas i Camila Pereira
Alumnes 5È A i B



Les nostres experiències



Les nostres experiències

Escola Montessori

Nom: Ivete Garcia

Data: 24/5/23

Vida de les colònies

El 17, 18 i 19 d'abril els cursos de 5è i 6è de l'escola Montessori van anar de colònies a la casa Mas Gircós, al poble de Besalú.

El primer dia, després de visitar el poble de Besalú, van anar cap a la casa, i en arribar, van deitar les nostres coses a l'habitació i van conèixer els monitors amb qui faríem activitats aquells dies. Van fer: tir amb arc, rodes rom, rutes d'orientació per la muntanya, tirolines... Però el que més ens va agradar a tots van ser els jocs de nit amb la llanterna. Per tots nosaltres era la primera vegada que dormíem junts i van aprofitar per fer "petites" festes a l'habitació... El menjar era molt bonic, i el paisatge del voltant de la casa molt bonic. Ja estic comptant els dies que faltan per tornar a anar de colònies el curs vinent.



Ivete Garcia 5è

Les nostres experiències

Nom: Laia Sánchez

Data:

ENS ANEM DE
COLONIES

Escola Montessori

El primer dia abans d'anar a la casa de colònies, **Mas Gircós**, l'autocar ens va deixar a **Borrell** per visitar el poble. Més tard, vam anar a la casa de colònies i allí vam dinar. Després del temps lliure, vam fer tres grups. Al meu grup ens tocava fer una volta pel bosc amb brúixola tota la tarda, fins l' hora de sopar. A la nit vam fer un joc a la forçot molt xulo que es deia "bandera". A més, l' hora d'anar a dormir, la meva habitació era molt gran, i vam dormir tots les noies de la classe juntes.

Al matí següent, em vaig despertar a les 8:00h del matí i ja hi havien molts noies fent xarri i dutrant-se. Després els encarregats vam anar a parar taula per poder esmorzar. Més tard, un cop esmorzat, tocaven les activitats, i mi em va tocar fer tir amb arc i escalada al rocadrom. Jo no vaig arribar molt adalt perquè em feia una mica de por. A la tarda em va tocar fer la gemcana al bosc indinat. Va ser molt divertit perquè hi havia dos tisollins i com un stetebord. Això no em va donar por perquè ja estic acostumada de tant pujar als arbres amb la meva família.

A la nit vam gaudir de la discoteca i al matí següent vam començar a preparar les motilles per tornar a casa.

Va ser una experiència inoblidable! Ho vam passar genial!



Laia Sánchez 5è B

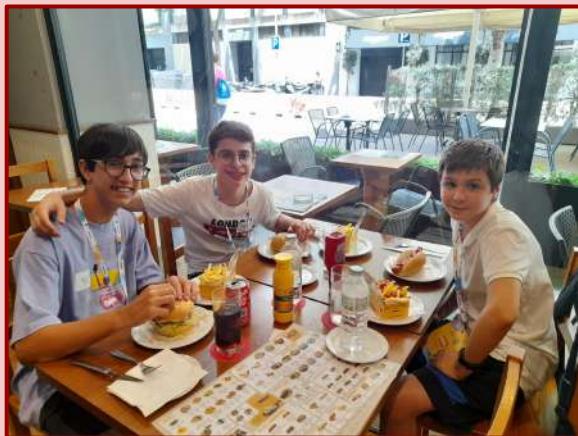
Les nostres experiències

CONCURS DE PROGRAMACIÓ INFORMÀTICA SCRATCH CHALLENGE

FINALISTES DEL CONCURS DE PROGRAMACIÓ INFORMÀTICA SCRATCH CHALLENGE A CATALUNYA

Per segon any consecutiu un grup de 2n d'ESO de l'Escola Montessori arriba a la gran final del concurs de programació informàtica Scratch Challenge de Catalunya. El certamen se celebra cada any i enguany assoleix la seva desena edició. És organitzat pel Mobile World Congress en col·laboració amb la Generalitat de Catalunya. Els premis a la gran final de dissabte dia 10 de juny a la fira de Montjuïc van ser lliurats per en John Hoffman, organitzador del MWC. L'objectiu del concurs és fomentar, promoure i premiar les diferents disciplines i habilitats tecnològiques i informàtiques entre el jovent.

El grup format per Raúl Bote, Joel Iglesias i Adrià Rojas, ha arribat a la final de Catalunya amb el seu projecte "La nova Terra". Es tracta d'un joc que neix amb l'objectiu de concienciar sobre el respecte al medi ambient i l'eliminació de residus.



Les nostres experiències

VIATGE FI DE CURS 4t ESO

PortAventura, Ferrari Land i Pirineu Català

La promoció de l'any 22-23 ha finalitzat el seu recorregut per l'Escola Montessori amb un viatge aventurer: PortAventura i Pirineus.

Ha estat una experiència que ens ha demostrat que les dificultats que se'n presenten es poden superar i, a més a més, amb illusió i empenta. D'altra banda, tot i ser un grup heterogeni hem sabut deixar de banda les diferències i formar un bon equip.

Hem gaudit tots plegats de la natura i de les activitats que ens ha regalat: ràfting, caiac, tirolines, bicicleta de muntanya, excursionisme... sense oblidar el trepidant inici de viatge que va suposar la jornada de loopings, muntanyes russes, visita a Ferrari Land i piscina al Golden River.

Érem conscients que tot s'acabaria i també que mai oblidariem les bromes, els crits, les rialles i tot allò que no es veu com ara les emocions i els sentiments. El nostre viatge ha estat com el Shambala ple de pujades i baixades, però hem aconseguit arribar al cim i tocar les estrelles. Marxem amb la sensació que hem creat un vincle que no es trencarà al llarg del temps. I és per això que aquest viatge pot simbolitzar la nostra vida: experiències compartides de tots els colors.

Alumnes 4t ESO A i B



Les nostres experiències

VIATGE FI DE CURS 4t ESO

PortAventura i Ferrari Land



Les nostres experiències

VIATGE FI DE CURS 4t ESO

Esports d'aventura al Pirineu



Els deures d'estiu

S'acaba l'escola i s'obre un horitzó estiuenc que les famílies omplim dins la mesura de les nostres possibilitats. Les opcions són infinites i infinitament assortides: apuntar-se a casals d'estiu, colònies i camps de treball; anar a la casa o al poble dels avis; fer un viatge; capbussar-se a la platja i a la piscina; jugar al parc; o simplement romandre tancats a casa jugant a Lego, a cotxes i a nines... Totes són vàlides i totes son experiències.

Avui volia parlar-vos dels famosos «deures d'estiu». Aquí també detectem criteris per a tots els gustos: hi ha qui compra quaderns d'estiu, hi ha qui acaba els llibres del curs, hi ha qui no en fa, hi ha qui se'n inventa... El cas és que moltes famílies i professorat en general pensen que l'alumnat no ha d'oblidar el que ha après durant el curs i així estarà més preparat pel curs següent. Fins i tot hi ha experts que opinen que tants mesos d'estiu «sense fer res» són perjudicials pels infants i adolescents.

Jo sóc de les que penso que a l'estiu es pot aprendre de manera diferent a com ho fem habitualment i que sempre, sempre, cal aprendre o fer alguna cosa nova. Recordo amb especial carinyo els deures d'estiu que el professorat de la nostra escola va donar als infants en acabar un curs. Per primer cop no hi havia cap quadern o exercici com a tal. Tot eren experiències variades: passejar pel bosc, dormir sota les estrelles, cuinar un àpat amb els avis, inventar una coreografia, caminar descalços, construir un castell de sorra, veure una posta de sol... Amb totes aquestes experiències, la majoria gratuïtes, els infants i els adolescents també aprenen biologia, matemàtiques, lògica, llengües, etc., però d'una manera diferent. I a més treballen bona part d'allò que els serà fonamental a la vida: intel·ligència emocional i autoestima.

Per exemple si organitzeu una escapada hi ha moltes maneres que els infants aprenguin de forma lúdica i gairebé sense adonar-se'n: deixeu-los gestionar el pressupost, organitzar el planning, preparar les visites, llegir els mapes i planificar un recorregut, escriure un dietari de viatge, etc. Donar-los opcions d'activitats o incloure'ls en la cerca de vivències fomenta la presa de decisions, l'autoestima i activa la automotivació. En el dia a dia, trobareu moltes motivacions per fer alguna cosa nova, des d'aprendre a fer ganxet o descobrir un nou país.



Racó Famílies Montessori

La vida no està només feta per gaudir o treballar; és necessari deixar espai per a l'avoriment. Al contrari del que pensem, no fer res és part natural del procés d'aprenentatge i del desenvolupament personal. Omplir l'agenda amb activitats o sucumbir a la tecnologia (ja siguin mòbils, consoles o televisió) impossibilita als infants i als adolescents de gaudir de l'avoriment i de la ment en blanc, que són precisament el principal estímul per a la creativitat i la imaginació. Avorrir-se també és un moment de descans físic, de reflexió, de poder apreciar les coses més simples de la vida, que són fonamentals per a una bona salut física i mental. Els meus fills ho tenen claríssim. Quan l'agenda està en blanc, ja m'ho diuen: «ara toca avorrir-se, oi mama?». Segur que no em creureu si us dic que són en aquests instants d'avoriment el moment en què els nens estan més silenciosos, sense barallar-se i observant tot el que tenen al seu voltant amb calma i deteniment. Proveu-ho!

Bones vacances a tothom!



Rut Ramos, representant de pares i mares al Consell Escolar i de les Famílies Montessori i mare del Samuel, la Laia i l'Adrià





BON ESTIU



Gina Moreno I5